

tioner, og den Zone, som Jernbanerne har, og det har været et ganske overraskende Resultat, jeg paa dette Punkt er kommet til. Jeg forstaar egentlig slet ikke, at vi i 1912 ikke har faaet større Forandringer, end der er sket, navnlig naar henses til alle de mange Jernbaner, vi har faaet. Er der Trang til en Station paa Landet, fordi der er en Befolkning, der kan benytte den, saa skulde man egentlig synes, at Postvæsenet var interesseret i at faa Posten omdelt der saa hurtigt som paa nogen Maade muligt. Men for mig synes det, som om Postvæsenet har andre Interesser eller slet ikke er opmærksomt paa den Udvikling, der er sket paa de forskellige Pladser. Jeg har haft Lejlighed til navnlig i det nordlige Jylland at se paa disse Forhold og har i den sidste Tid faaet Kortlægning over Distrikterne paa nogle af Generalstabens Blade, og jeg er egentlig ganske forbavset over at se, hvorledes Postombæringen finder Sted. Jeg vil gerne bede den højtærede Indenrigsminister om som Postvæsenets øverste Leder her i Landet at have sin Opmærksomhed henvendt paa, at man varetager — jeg kunde gerne tilføje *kun* varetager de Interesser, som er de virkelige, nemlig Befolkningens, og at man ikke lader andre Interesser være raadende. Jeg ved godt, at der kan anføres og bliver anført andre Interesser, men jeg mener virkelig, at de maa vige overfor det Hensyn, at Befolkningen kan faa sin Post saa hurtigt og bekvemt som paa nogen Maade muligt, og jeg forstaar ikke rigtig, at man endnu vedblivende bibeholder en Ordning som den nævnte. Jeg vil i alt Fald gerne bede den højtærede Indenrigsminister have sin Opmærksomhed henvendt derpaa. Selvfølgelig er det ikke en Bestemmelse, som skal ind i det foreliggende Lovforslag, det er en Administrationsbestemmelse, men jeg tror, at det vilde være en Reform, som Befolkningen ude omkring paa Landet vilde hilse med Glæde.

Rambusch: Der er i det foreliggende Lovforslag et enkelt Punkt, som jeg gerne ganske særlig vil henlede det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa, idet det forekommer mig, at vi paa dette Punkt staar noget tilbage. Naar jeg siger, at vi paa dette Punkt staar noget tilbage, vil jeg derved udtrykkelig fremhæve det som forskelligt fra,

hvad der forekommer mig at være Tilfældet med vort Postvæsenets Ordning i det hele. Det forekommer mig, at naar man rejser i Udlandet, træffer man selv i fremragende Kulturlande paa mange Forhold, hvor Postvæsenets Ordning ikke er saa god som herhjemme. Men paa det Punkt, som jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa, er der noget forældet. Det er den Omstændighed, at almindelige Tryksager ikke kan sendes som saadanne, saa snart de vejer over 250 g eller $\frac{1}{2}$ Pund. Det er virkelig en ganske overordentlig lav og i mange Henseender ubekvem Vægtgrænse. Naar jeg siger, at det er et forældet Standpunkt, er det navnlig sammenlignet med det mærkelige Forhold, at man godt til Udlandet eller fra Udlandet hertil kan sende Tryksager, som vejer langt mere, helt op til 2 kg. Det er dog mærkeligt, at man ikke kan sende den samme Ting indenfor Landet som til Udlandet, at man f. Eks. ikke kan sende en Tryksag, som vejer $\frac{3}{4}$ Pund, herfra til Hellerup, men derimod meget godt over til Malmø. Jeg ved nu godt, at man vil gøre Indvendinger imod dette, og jeg vil derfor straks sige, at det er i første Linie ikke en Nedsættelse af Porto, jeg tænker paa, men den større Bekvemmelighed, det er for Forsenderen, at Forsendelsen kan behandles som Tryksag fremfor almindelig Pakke med Adressebrev. Det er saaledes ret mærkeligt, at en ganske almindelig Oktavbog, naar den er indbundet, som Regel vejer for meget til at kunne gaa som Tryksag. Det er dog mangfoldige Gange, man har Lejlighed til at udsende en saadan Bog, og vejer den uheldigvis 255 g, skal man for de 5 Grams Skyld udfærdige Adressebrev og have al den øvrige Ulejlighed ved en Pakkeforsendelse. Et andet Omraade, paa hvilket der voldes endnu større Besvær for Forsenderne, er Tidsskrifterne. Der er mange Tidsskrifter, hvor et enkelt Hæfte kan komme op lidt over Vægtgrænsen, og Følgen bliver, at det maa sendes som Pakke. Medens Boghandleren faar Hæfterne sendt fra Udlandet som Tryksager, maa han i Stedet for blot at sende dem videre eksepedere dem som Pakker. Denne Omstændighed fremkalder ofte et betydeligt Besvær for Postvæsenet, idet det faar en hel Mængde Forsendelser, som Folk i god Tro sender som